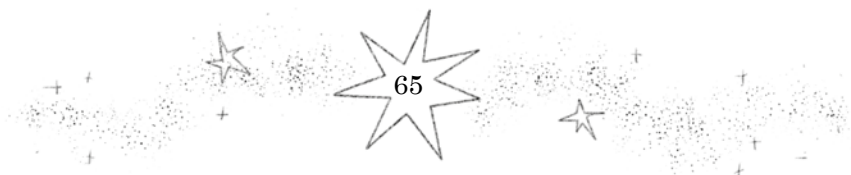

СПАГЕТЕРІДУ!

Чудовий макаронний ігродень

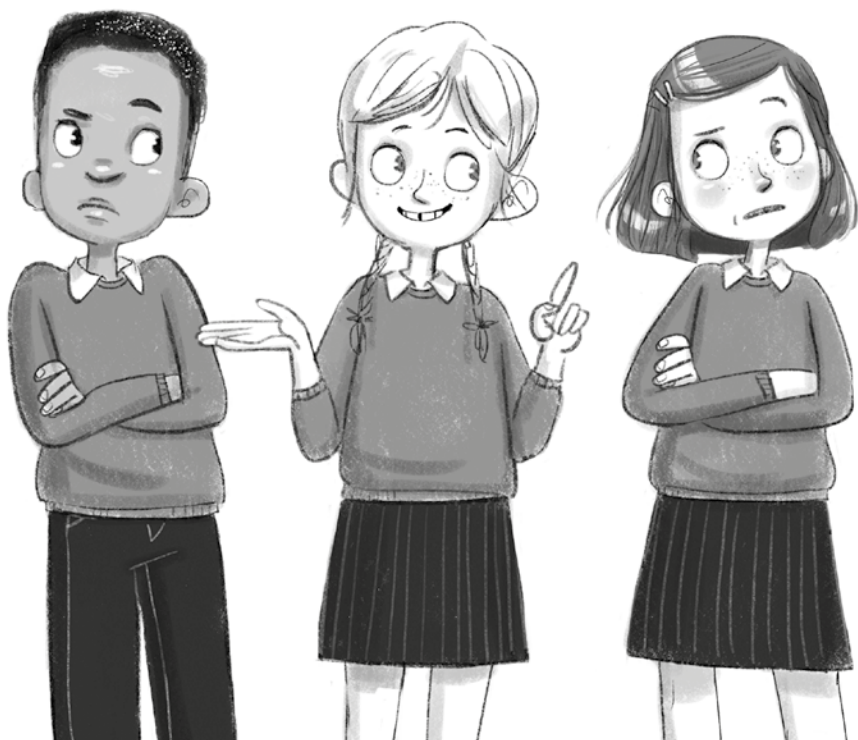
Минулої суботи я не могла дочекатися гостей — до нас мали завітати мої найкращі друзі Том і Ленка. Напередодні у школі ми детально розпланували наш ігродень. Ленка пообіцяла принести ляльковий театр для вистави. Це мала бути казка про принцесу, принца

й страшнючого дракона, бо ляльки в неї тільки такі.

Том сказав, що буде страшнючим драконом, але цю роль хотіли і ми з Ленкою. Усі почали трохи сердитися, тож Ленка запропонувала:

— Чому б нам не бути страшнючим драконом за чергою?

Бачте, їй добре вдається
залагоджувати всілякі суперечки.

Тим часом Зої, яка проходила повз,
обернувшись, зауважила:

— Ваш пришелепуватий
ігродень — то суцільна нудьга.

Зої завжди кидає отакі злі
й неприємні фрази, і тому це не-
найкраща моя подруга.

Я її проігнорувала,
бо мама каже, що на
лихих людей ліпше
не зважати.

Але Зої раптом
додала:

— Еллін будинок моторошний. Як і вся її сім'я. — Сказавши це, вона так наморщила носа, ніби відчула неприємний запах. Я ж неабияк розізлилася і сказала:

— Мій будинок *не* моторошний!

— Авжеж моторошний, — стояла на своєму Зої. — Дивний і моторошний.

— *Це ти* в нас дивна й моторошна, — зауважив Том.

Ми з Ленкою захихотіли, і він теж розреготався. Тим часом Зої, чиї очі звузилися і стали злющими, сказала:

— Я все розповім міс Емі!

І побігла геть, та я знала, що нічого вона не розкаже, бо ж міс Емі зразу питає: «Хто все це почав?»

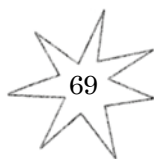

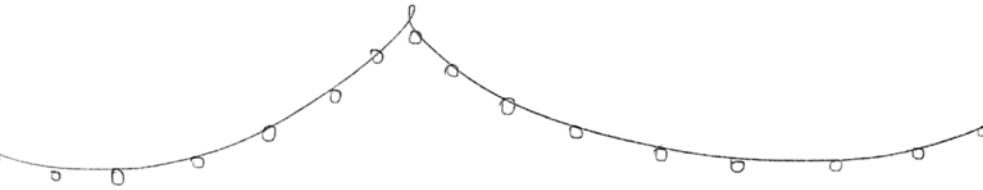
— Елло, а нам приготують спагеті,
як прийдемо до тебе в гості? —
поцікавився Том.

— Звісно! — запевнила я, бо ж
безліч разів торочила мамі, що то
улюблена страва Тома й Ленки, і вона
пообіцяла її приготувати. До речі,
я теж обожаю спагеті (звісно, якщо
їх не посипають сиром).

— Мням! — вигукнув Том. —
Я навіть прихоплю з собою особливу
виделку для спагеті. Вона працює на
батарейці й постійно обертається —
це щось неймовірне!

Мені страшенно кортіло побачити
Томову виделку для спагеті, і я не

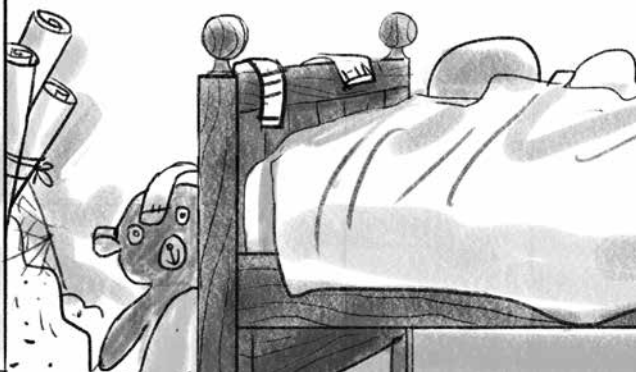
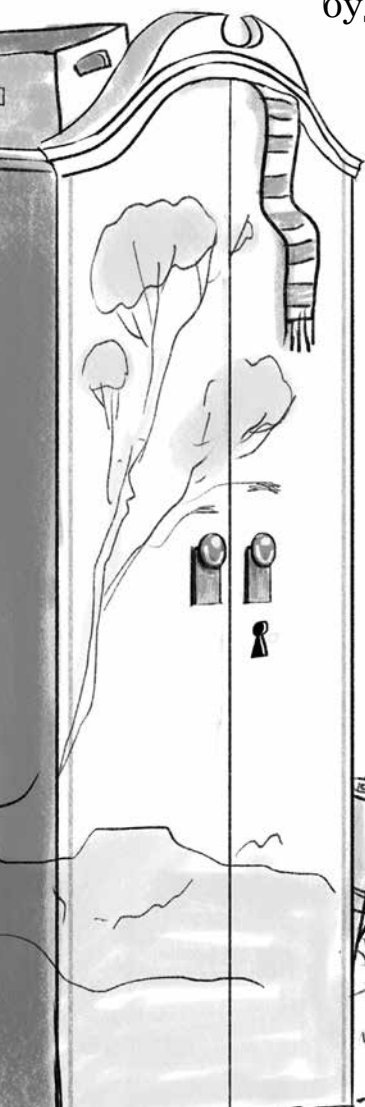

могла дочекатися, коли ми вже
організуємо лялькову виставу. Це
буде найкращий ігродень!

*

У суботу я прокинулася
дуже рано і якийсь
час сонно милувалася
плакатом із единорогом.
Мені він страшенно
подобається. Потім
вибралася з ліжка
й обійшла весь

будинок. Він не був ані дивним, ані
моторошним, але в ньому панував
неабиякий безлад. Тож я вирішила
це виправити.

— Ходімо, Шафо! — мовила я. —
Треба навести тут лад!

Шафа — це моя чарівна «домашня тваринка», і я вчу її виконувати мої команди. Вона, як песик, та, на відміну від нього, дерев'яна й не гавкає.

Вона рушила за мною,
перебираючи маленькими ніжками.
Збираючи розкидані книжки,
іграшки та «самотні» шкарпетки,
я, довго не думаючи, жбурляла
їх у Шафу, яка допомагала мені,
відчиняючи дверцята й підкидаючи
речі ніжками.

Коли будинок засяяв чистотою, зі спальні вийшла мама, яка тримала на руках мого маленького братика Оллі.

— Добрий ранок, Елло! Вітаю, Шафо! — мовила вона, а Шафа у відповідь голосно відригнула:

— Ур-р-р-р-р!

— Це дуже неввічливо з твого боку, Шафо, — зауважила я.

— Здається, вона трохи переїла, — мовила мама, а тоді докинула: — До речі, Елло, сьогодні ж ігродень, і я купила для вас смачних сосисок. Можна до них приготувати картопляне пюре.

Здивовано витріщившись на неї,
я поцікавилася:

— А як же спагеті?

Якусь мить мама теж пильно на
мене дивилася, а тоді, спохопившись,
ляснула себе долонею по голові.

— Спагеті! — вигукнула вона. —
Зовсім забула. Але не хвилюйся,
Елло, я певна, що в нас є спагеті.

Утім, коли мама взялася сипати
спагеті в каструлю, з'ясувалося, що
в упаковці лишилася одна-єдина
соломинка. «Плюх!» — вона впала
у воду, розколовшись на дві частини.

— О ні, — мовила мама. — Гадаю,
нам потрібні чари.

— Або крамниця, — зауважила я, бо іноді мамині чари спрацьовують не так, як слід.

— Не кажи дурниць! — сказала мама. — Заклинання виконується значно швидше.

Із цими словами вона тричі тупнула, плеснула в долоні, покрутила задком, сказала: «Зефірка!»... і **ВЖУХ!** — обернулася на фею з мерехтливими крильцями й короною.

— Ще нам потрібні напої, — сказала мама-фея. — Чого бажаєш?

— Тому до вподоби апельсиновий сік, — повідомила я.

— Це мені завиграшки, — зауважила мама-фея і, набравши

на Компупаличці код — *бін-бін-бін*, — вигукнула:

— *Апельсинеріду!*

Не встигли ми й оком змигнути, як її обличчя й руки стали помаранчевими.

— Мамо-фее, ти тепер уся помаранчева! — скрикнула я і,

кинувши оком на *власні*

руки, додала: — Як і я!

